

τὸν χάλυβα, καὶ τὴν ὕσκαν, εἶναι οὐσία, ἣτις ἀνάπτει μὲ ὀλιγωτάτην θερμότητα· ἐφαρμοζόμενον εἰς καιομένην ὕσκαν, εὐθύς ἀναδίδει ὠχρὰν γαλανὴν φλόγα, ἣτις βαθμιδὸν γίνεται μεγαλύτερα καὶ θερμότερα. "Ὅταν πρῶτον ἀρχίσῃ νὰ καίεται τὸ θεῖον, ἡ φλόξ αὐτοῦ δὲν εἶναι κατ' οὐδένα τρόπον πολλὰ θερμὴ· ἀπὸ τὴν μικρὰν γαλανὴν φλόγα του δὲν ἐμπορεῖ τις νὰ ἀνάψῃ λύχρον· ταχέως ὁμως ἡ θερμότης αὐτοῦ γίνεται ἀρκετὰ δυνατὴ.

Ἡ πριγηρὰ ὄσμη, τὴν ὁποίαν προξενεῖ τὸ καιόμενον θεῖον, χρεωστεῖται εἰς τὴν ἔνωσιν αὐτοῦ μὲ τὸ ὀξυγόρον τοῦ ἀέρος· ἐκ τῆς ἐνώσεως ταύτης προκύπτει ἀτμός, τὸν ὁποῖον καλεῖ ὁ χημικὸς *θειῶδες ὀξύ*. "Ἐχει δὲ πολλὰ περιέργους ιδιότητας ἡ οὐσία αὕτη, καὶ σκοπεῖτω ἀκολούθως νὰ ὁμιλήσω περὶ αὐτῶν.

ΜΗΤΡΙΚΗ ΕΠΙΡΡΟΗ.

ΜΗΤΡΟΣ τινὸς τέκνα ἐβάδιζαν ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς καὶ θουσεβείας. Κύριός τις, ἀκούσας τοῦτο, ἠθέλησε νὰ μάθῃ τίτι τρόπον κατορθώθῃ· ἐπεσκεψθῆ λοιπὸν τὴν γυναῖκα, καὶ παρεκάλεσεν αὐτὴν νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ. Μετ' ὀλίγην συνδιάλεξιν εἶπεν ἡ κυρία.—

"Ὅτε τὰ παιδιά μου ἦσαν βρέφη, παρεκάλεν τὸν Θεὸν, ὅσάκις τὰ ἐπιπτα, νὰ καθαρίσῃ αὐτὰ παντὸς ψυχικοῦ ὄψου. Ἐνῶ τὰ ἔνδυνα τὸ προῦ, προσσηχόμεν νὰ ἐνδύσῃ αὐτὰ ὁ οὐράνιος Πατήρ των μὲ τὸ φέρεμα τῆς τοῦ Χριστοῦ δικαιοσύνης. Ἐνῶ τὰ ἐτάριζα, εἰδέομην νὰ τρέφῃ τὰς ψυχὰς των ὁ Θεὸς μὲ τὸν ἐπουράνιον ἄρτον, καὶ νὰ τὰ ποτιζῇ τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς. "Ὅτε τὰ ἠτοιμάζα διὰ τὴν ἐκκλησίαν, ὁ πόθος τῆς καρδίας μου ἦτο νὰ γένωσι τὰ σώματά των ναοὶ ἀριόδοιοι πρὸς κατοικίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος. "Ὅτε ὑπῆρξαν εἰς τὸ σχολεῖον, ἠνχόμεν νὰ διαβῶσι τὴν ζωὴν ὡς οἱ δίκαιοι, τῶν ὁποίων "τὸ φῶς λάμπει ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ἐωσοῦ νὰ γένη τελεία ἡ ἡμέρα." Καὶ ὅτε τὰ παρέδίδα εἰς ὕπνον καὶ ἀνάπαυον, τῆς ψυχῆς μου ἡ ἰωπηλὴ εὐχὴ ἦτο νὰ τὰ ἐπαρῇ ὁ οὐράνιος αὐτῶν Πατήρ εἰς τὰς φιλοστόργους ἀγκάλας του."

Ἄνο τινὰ εἶναι ἀξιοσημείωτα ἐνταῦθα· πρῶτον, ἡ μήτηρ ἐπροσπάθει διὰ τὴν ἠθικὴν μόρφωσιν τῶν τέκνων τῆς ἀπὸ τὴν πλέον τρυφερὰν αὐτῶν ἡλικίαν· καὶ δευτέρον, ἐζήτηε νὰ κατορθώσῃ τοῦτο μὲ τὴν ἐξ οὐρανοῦ βοήθειαν. Ἄν ἐλησμονεῖ οἱ τὰ τέκνα τῆς ἦσαν δῶρον Θεοῦ, καὶ ὅτι ἐμελλε νὰ δώσῃ λόγον τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὁποῖον ἀνέτροφεν αὐτὰ. Ἐγνώριζε δὲ καὶ ὅτι χωρὶς τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἠθέλει ἀποβῆν μάταιοι ὄλοι τῆς οἱ κόποι· ὅθεν, εἰς

ὅλα τὰ καθημερινὰ χρέη, καὶ εἰς πᾶσαν τῆς παιδικῆς ἡλικίας περίοδον, ἐπροσηλόνητο εἰς τὸν Θεόν, ὅστις εἶναι πάντοτε πλησίον εἰς τοὺς ὅσοι τὸν ἐπικαλοῦνται, ἀκούων τὰς κραυγὰς των.

Πόσον εὐδαίμων ἡ οἰκογενεια, τῆς ὁποίας Θεὸς εἶναι ὁ Κύριος· ὁποία οὐράνιος χαρὰ ἀκτινοβολεῖ ἀπὸ πᾶν πρόσωπον, καὶ μ' ὁποίας ἐνδόξους ἐλπίδας βλέπουν ἐπέκεινα τοῦ τάφου εἰς τὴν μονὴν, τὴν δι' αὐτοὺς ἐτοιμασμένην εἰς τὸν οἶκον τοῦ Πατρὸς των· τοὶς δὲ μακαρία ἡ μήτηρ, ἣτις μὲ γνώσιν καὶ μὲ φόβον Θεοῦ, καὶ εἰς τὸ αἰώνιον μέλλον ἀποβλέπουσα, ἐκτελεῖ τὰ ἱερά της καθήκοντα.

Ὅποταν ἀρχίσῃ ὁ νοῦς νὰ ἐξανοίγεται, καὶ νὰ ἐκλύσῃ τὴν προσοχὴν τὰ περίξ ἀντικείμενα, πόσον κρέμεται ἀπ' ἐκείνην, ἣτις τότε κάμνει τὰς πρώτας ἐντυπώσεις, καὶ πρῶτον διευθύνει τὰς νοερὰς κινήσεις τοῦ ἀθανάτου πλάσματος! Ἡ μήτηρ ἀποκρίνεται εἰς τὰς πρώτας ἐρωτήσεις τοῦ βρέφους τῆς· ἐνῶ κυττάζει τοὺς ἀκτινοβολοῦντας ἀστέρας, ἢ περιέργως ἐρωτᾷ, *Τίς ἔκαμε τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα φῶτα; χρεωστεῖ αὕτη νὰ λέγῃ τὸν μικρὸν λάλον περὶ τοῦ μεγάλου καὶ ἀγαθοῦ Θεοῦ, ὅστις ἔχει τὸν οὐρανὸν θρόνον, καὶ τὴν γῆν ὑποπόδιον,*—*ὅστις εἶναι ὁ πατήρ ἐλέους καὶ οἰκτιρῶν, ἐκ τοῦ ὁποῖου καταβαίνει πᾶσα δόσις ἀγαθῆ, καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον. Καθόσον δὲ ὁ νοῦς ἀναπτύσσεται, πόσον εὐκόλως ἐμπορεῖ νὰ τὸν εἰδοποιῇ περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ὅστις ἐπλαγίασεν εἰς φάτην, καὶ ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. Αὐτῆς προνόμιον καὶ χρέος εἶναι ν' ἀκούῃ τὸ τέκνον νὰ ψελλίσῃ *Πάτερ ἡμῶν*, καὶ νὰ τὸ διευθύνῃ ν' ἀγαπᾷ τὸν Πατέρα, τοῦ ὁποῖου τὸνομα προσφέρει μὲ τὰ εἰσέτι ἄθῶα χεῖλη του. Ἄς περᾶσῃ ὁμως χωρὶς διδασκαλίαν ὠφέλιμον ὁ χρυσοῦς καιρὸς οὗτος, ἄς φύγωσιν αἱ τρυφεραὶ αὐταὶ ἡμέραι χωρὶς νὰ μάθῃ ἄλλο τι τὸ παιδίον παρά τραγῳδία αἰσχρὰ καὶ ἀνόητα παραμύθια, καὶ πόσον δύσκολον ἔπειτα νὰ βαδίσῃ σταθερῶς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς καὶ εὐδαιμονίας!*

ΠΟΤΕ,—λέγει Ἄγγλος εὐγενὴς,—δὲν ἀφίνω πνεύματα πυρῶδη νὰ ἐμβῶσιν εἰς τὸν οἶκόν μου, στοχαζόμενος αὐτὰ πνεύματα πονηρὰ· ἐάν δ' ἠμπορεῖ καθεὶς νὰ ἴδῃ τὰ λευκὰ σηκῶτα, τοὺς ὕδρωπας, καὶ τὰ παραλελυμένα νευρικά συστήματα, ὅσα ἐγὼ ἴδα ἐκ τῆς πνευματοποιίας προελθόντα, βέβαια ἠθέλει καταλάβειν ὅτι πνεύματα ἢ φάρμακον εἶναι λέξεις συνώνυμοι.

Ὅποι ὑπάρχει ἐλευθεροστομία καὶ ἐλευθεροτυπία, ἐκεῖ, ἂν δὲν λείψωσιν ὀλοτέλα αἱ καταχρήσεις, τοῦλάχιστον μετριάζονται πολὺ.